



---

# Ztracená města

---

Matthew Reilly

NEW YORK CITY

24. LISTOPADU,

6.00 HOD. AMERICKÉHO VÝCHODNÍHO ČASU

Začalo se rozednívat, když *Nebeský bojovník* dosedl na dráhu malého soukromého letiště Teterboro na jerseyké straně řeky Hudson, necelých pětadvacet kilometrů od New York City. Pomalu roloval, až zastavil před Hádovým osobním hangárem.

Na ploše už čekaly dva vrtulníky a jejich rotory se otáčely.

Větší z nich byl AgustaWestland AW101, tentýž VIP model, jaký v zeleném lakování nese označení *Marine One* a létá v něm prezident Spojených států.

Druhý, menší, byl luxusní Eurocopter EC155, který by kdekoli jinde působil jako velká pozoruhodnost, avšak vedle AW101 vypadal poněkud skromně.

Jack, Lily, Mae a Hádés rychle vystoupili z *Nebeského bojovníka* a spěchali přímo k velkému AW101. Jakmile zmizeli uvnitř, schůdky se za nimi složily a stroj okamžitě vzlétl.

Zoe s Albym nasedli do menšího Eurocopteru a odletěli za jiným cílem.

Sotva se obě helikoptéry ztratily, *Nebeský drak* odroloval s *Nebeským bojovníkem* na startovní dráhu a vzlétl směrem na letiště Republic, malou regionální přistávací plochu na Long Islandu, kde měl čekat.

Mohutná helikoptéra AgustaWestland AW101 hřměla oblohou a přímou trasou mířila na jižní konec Manhattanu. Spěchala rychlým, nízkým letem nad ulicemi Jersey City a potom přes široký tok řeky Hudson. Vytčenou trasu zdolala přesně za jedenáct minut, zatímco autem by se nedala zvládnout ani za hodinu.

Jak se hnali nad New York City, Jack vyhlížel na početné mrakodrapy – přímo před nimi se tyčila ohromná věž zvaná Freedom Tower v lokalitě World Trade Center.

Vrtulník dospěl ke čtvrti Tribeca severně od mola Pier 26 a Hádés ukázal na třpytivý moderní mrakodrap osazený četnými balkony, v jehož modře tónovaných okenních sklech se odráželo široké okolí. Budova musela mít nejméně šedesát podlaží.

„Tohle je můj dům – Saxony Tower,“ řekl. „Byt mám ve dvou nejhořejších patrech.“

„Saxony Tower?“ podivil se Jack. „Má to nějakou spojitost s vaším příjmením?“

Hádés přikývl. „Saxony, Saský, de Saxe, Saxe-Coburg, to všechno jsou odvozeniny od jména rodové linie, ke které patřím. Začínáš chápat taje královského světa.“

Jack si povšiml, že mrakodrap stojí téměř na břehu řeky Hudson, od níž ho oddělovala pouze poněkud nižší stavba, která se teprve budovala. Tvořilo ji čtyřicet podlaží, z nichž byla zatím hotová jen kostra s betonovými podlahami. Po jedné její straně se zdvihal nákladní výtah a na střeše stál dost riskantně postavený jeřáb. Jack na stavbu narazil, už když se cestou sem seznamoval s prostředím.

Hádés si všiml, nač se Jack dívá.

„Ten mrakodrap, co se staví vedle, nese jméno One Tribeca. Velice módní. Byty v něm se rozprodaly už podle stavebních plánů. Až ho dokončí, nastěhuje se do něho plno čerstvě zbohatlých celebrit a rapperů.“

Jack už věděl, že dům One Tribeca skutečně stojí na samotném břehu Hudsonu. Tato stavební lokalita vznikla díky tomu, že do jeho základů inovativně zanořili tunel, jímž probíhala pobřežní dálnice.

„Podle původních návrhů měla být tahle stavba ještě o něco vyšší než Saxony Tower – sedmdesát podlaží. Ale kupodivu nějak došlo k tomu, že navzdory podpoře velmi bohatých a úspěšných developerů, kteří stáli za

jejím projektem, městští plánovači projekt odmítli a povolili jim stavbu vysokou jenom čtyřicet pater.“

„Intervenoval jste?“ zeptal se Jack lhostejně.

Hádés pokrčil rameny. „Kdyby to postavili podle původního záměru, zničilo by mi to výhled z bytu. Tak jsem někomu zatelefonoval a museli své plány změnit.“

„Správně...“ zabručel Jack. *Tohle* při své přípravě nezjistil. „Vy opravdu žijete v jiném světě, Tony. Prostě řeknete slovo a věci se začnou dít.“

Hádés sklonil hlavu.

„Bývalo to tak.“

Velký vrtulník dosedl na střechu Hádova mrakodrapu, kde už čekal osamocенý muž v modrých džínách, turistických botách a tříslově hnědém svetru s nápisem „Pine Valley“.

Stál naprosto klidně a nehnutě navzdory vichru od svištícího rotoru helikoptéry.

Hádés vyběhl z vrtulníku a s nepředstíranou radostí tiskl muži ruku.

„Geoffrey!“ křičel, aby překonal hluk. „Seznam se s kapitánem Jackem Westem juniorem, jeho dcerou Lily a jeho matkou Mae. A vy všichni, tohle je Geoffrey Moles, můj majordom, výkonný ředitel a osobní strážce.“

Jack muži potřásl rukou, a přitom ho zběžně posuzoval. Bylo mu něco přes padesát, štíhlý, holohlavý, ve formě, s pichlavým pohledem přimhouřených očí, jímž také v okamžiku ohodnotil Jacka od hlavy k patě. Jeho stisk ruky působil téměř drtivě.

„Kapitán West. Pátý bojovník,“ řekl. „A vítěz Velkých her.“

„Ano, to jsem já,“ přikývl Jack.

Hádés je přerušil. „Geoffrey vystudoval obchodní akademii ve Whartonu a také školu pouličního boje v Jižní Filadelfii, což byly dva životně důležité předpoklady k tomu, aby mohl pracovat jako můj pobočník. Ale je mým majordomem a přítelem už posledních pětadvacet let.“

Geoffrey je rychle vedl dovnitř.

„Pane, když dovolíte... Skupina Krále otroků právě přistála v Newarku a už jsou na cestě sem v autě s policejním doprovodem. Zbývá nám nanejvýš dvacet minut.“

Soukromým výtahem sjeli do Hádova bytu.

Když vystoupili z kabiny, Lily vydechla: „No teda.“

Označit občasně Hádovo newyorské sídlo za opulentní by bylo nebetyčným podceněním.

Po všech stranách se zvedala okna od podlahy po strop, dvě podlaží bytu spojovalo rozmáchlé mramorové schodiště a také *dva* soukromé výtahy (jeden na střechu, druhý dolů do přízemí), na stěnách visely obrazy nedozírné ceny – včetně dvou Picassů a jednoho Goyi – a vedle nádherných soch tu byly vystaveny také stradivárky a koncertní křídlo Bösendorfer.

Z oken se naskýtal panoramatický výhled na sever a na rozlehlou plochu newyorského přístavu na jihu včetně nerušeného pohledu na Sochu svobody.

Očekával je malý tým kuchařů, služebných a řidiče, nastoupený pěkně do řady na vrcholku zakřiveného schodiště – to byli Hádovi newyorští zaměstnanci.

Hádés jim všem přikývl na pozdrav a požádal o prominutí, že se jim nemůže věnovat. Spěchal dál do chodby vedoucí k jiné části bytu.

„Král otroků má *policejní doprovod*?“ zeptal se Jack, když svižně krácel za Hádem.

„Nezapomínej, kapitáne, že se teď musíš dívat na svět trochu jinýma očima,“ odvětil Hádés v chůzi. „Všechny velké národy světa – země jako Amerika, Rusko, Británie nebo Francie – existují proto, aby tím či oním způsobem *sloužily* čtyřem královstvím. Když si někdo s královskou mocí usmyslí, může se vmísit do *jakýchkoli* záležitostí kterékoli země a využít jejích prostředků, jak se mu zlíbí: má k dispozici policii, armádu, námořnictvo, špionážní satelity, dokonce i jaderné zbraně. K tomu všemu stačí jenom jeden telefonát.“

„To je neuvěřitelné,“ mumlala Mae.

„Ne, to je skutečná moc,“ namítl Hádés. „V současném období nestability královského systému má Král otroků k dispozici možnosti tří králů ze čtyř. Když nás najde, bude velice těžké mu uniknout ze spárů.“

Hádés, za nímž ostatní poklusávali, aby mu stačili, náhle zabočil do pracovní části bytu, zaujímající rozlehlý prostor v rohu podlaží, kam by se vešel celý předměstský dům. Zde měl něco jako osobní kancelář, jakou by Jack očekával u jednoho ze čtyř nejbohatších mužů na světě.

Zatímco výzdoba ve zbývající části bytu působila draze, ale vcelku povědomě (Picasso, Goya, Stradivari), zde se naopak nabízely k pohledu esoteričtější a starobylější předměty.

Na podstavcích vystavené části kamenných tabulek s podivnými rytinami. Sochy umístěné na soklech, některé bez paží, jiné bez hlavy.

Starý pařez stromu, který svým tvarem připomínal vzhled galaxie Hydry.

Hádés kolem toho všeho prošel bez povšimnutí, stiskl tlačítko na stole a vzápětí se na čepech otočil jeden díl knihovny přistavené u stěny; tím se odhalily mohutné stříbrné dveře trezoru opatřené nejmodernějším číselníkem se skenerem.

Hádés přiložil ke snímači palec a oči posunul před skener. Přes bulvy mu přešel tenký laserový paprsek a obrazovka zapálala.

IDENTIFIKACE POTVRZENA:  
DE SAXE, ANTHONY M.

OTISK PRSTU   
SÍTNICE   
SRDEČNÍ TEP

OTEVÍRÁM TREZOR.

„Taky sken srdečního tepu?“ podivil se Jack.

Hádés se uchechtl. „No, někdo by mi mohl vyloupnout oči a useknout palec a dostat se dovnitř. Ale jestli za těma očima nebude tepat pulz, trezor se neotevře.“

Z hloubi tlustých ocelových dveří zaznělo cvakání, neviditelné západky se odemykaly, syčely ventily a nakonec se dveře pootevřely na několika-centimetrovou škvíru.

Hádés je rozevřel úplně. „Pojďte dovnitř. Tady schovávám ty opravdu důležité věci.“

Uvnitř trezoru bez oken, vnitřní svatyně Hádova nevidaného bytu, Jack spatřil polici, na níž leželo několik skutečných starověkých zázraků.

Malý okrouhlý štít z lesklého černého kovu.

Zlatá soška vysokého hubeného muže s hlavou ptáka s dlouhým zahnutým zobanem.

Čestná místa v trezoru ovšem zaujímaly dva předměty na vlastních podstavcích.

Nejprve zdobená bronzová přilba uzavřená ve vitrině z čírého skla.

Šlo o variantu dobře známé přilbice korintského vzoru. Byla opatřena výrazným chráničem nosu a prodlouženými lícnicemi, jak bylo pro tento typ příznačné, ale nad šterbinou ve tvaru písmene Y, jíž se díval ten, kdo měl přilbu na hlavě, nesla čelenku zvýrazňující nápodobu obočí, takže celek vyhlížel drsněji, zlostněji a děsivěji. Chochol z koňských žíní na vršku dávno chyběl a z jeho držáku zbývala jen pokřivená kovová lišta.

Druhým předmětem byla trojstranná kamenná deska.

Měla bledě žlutou barvu, jako by ji vyrobili ze zvětralého pískovce, ale i tak působila naprosto ohromujícím dojmem. Její povrch pokrývaly glyfy a symboly. Na soklu stála vzpřímeně a velikostí se blížila televizoru, pokud by se někdy televizory vyráběly ve tvaru trojúhelníka.

Jack hned postřehl zpodobnění tři zbraní: přilby, meče a palčátu s trojitým ostřím čili trojzubce.

Tři nesmrtelné zbraně.

Rychle vyfotil mobilem několik záběrů.

Pak si všiml, že část desky v pravém dolním rohu byla kdysi odlomena a tím se narušila celková symetrie artefaktu.



Lily přistoupila rovnou k desce.

„Tohle je Thovtovo slovo,“ konstatovala, když přebíhala pohledem po četných glyfech, vyrytých do lemu tabule.

„To je pravda,“ přikývl Hádés. „Deska je přes pět tisíc let stará. Je to jeden z nejcennějších tajných předmětů ve vlastnictví našeho rodu. Můj otec, předešlý Pán Hádés, mi o ní řekl teprve na smrtelné posteli, když jsem se chystal nastoupit na jeho trůn. Tvrdil, že je to klíčový kus z Oltáře vesmíru.“

Obrátil se k Lily. „Zkoušel jsem zařídít, aby mi tvůj otec, tedy tvůj *vlastní* otec, předešlý věštec ze Sívy, nápisy přeložil. Jenže to byl úskočný, problematický člověk a zemřel dřív, než se mi ho podařilo najít.“

*Úskočný a problematický*, pomyslel si Jack. To bylo řečeno velmi kulantně. Poslední věštec ze Sívy byl ve skutečnosti zkažený a velmi nepřijemný opilec.

Hádés však pokračoval: „Během staletí mnozí ze čtyř králů zaměstnávali lingvisty, luštitelé kódů a jiné génie a v poslední době využívali i počítačových programů, aby se pokusili rozluštit Thovtovo slovo. Katolická církev, tedy kult Amon-Re posedlý starým Egyptem, o to usiluje přes čtyři tisíce let. Já sám jsem nechal postavit superpočítač, který by tento problém vyřešil a dekodoval text na desce – týden nápis žvýkal a vyšel naprázdno.“

Lily se zaujatě podívala na omšelý trojhranný kámen...

... a dívala se celých deset vteřin.

„Dovedu to přečíst,“ řekla pak. „Vypadá to, že tam bylo původně šest sdělení po dvou při každé hraně, ale kvůli tomu chybějícímu kusu dole je jich teď jenom pět. Tři zprávy se zmiňují o zbraních a dvě o městech.“

První trojice je o zbraních a zní:

*První zabíjí  
Druhá oslepuje  
Třetí vládne.“*

Přimhouřila oči. „Zbývající sdělení jsou o městech:

*První je Thule, nořící se do nekonečných hlubin.  
Pak následuje Ra, největší zlaté město.*

Myslím, že tady byl ještě jeden řádek o třetím městě, jenže ta část kamene je odlomená.“

Hádés zíral na Lily s pokleslou bradou.

„Právě jsi za půl minuty zvládla to, čemu jsem já marně věnoval roky úsilí a miliony dolarů, abych to dokázal. Tvoje schopnosti jsou výjimečné.“

Lily v džinsách a tričku s Hanem Solem jen pokrčila rameny. „Už jsem se tak narodila.“

Jack byl jako na trní. Nechtěl se v bytě déle zdržovat, zvláště ne v téhle slepé uličce, odkud nebylo úniku.

„Pokud jde o ten chybějící zlomek,“ rychle se ptal Háda, „víte, kde je?“

„Ne,“ zavrtěl Hádés hlavou. „To neví nikdo. Jednou mi bylo řečeno, že snad existuje starověká kopie nebo otisk úplné tabule. Předpokládá se, že bude v držení velmi málo známého řádu katolických mnichů v Benátkách, kteří se označují jako Bratrský řád sv. Pavla. Je to velice podivné ultra-konzervativní bratrstvo. Mají poněkud napjaté vztahy s představiteli katolické církve v Římě, jako by se jim jevila příliš *liberální*, než aby se jim to zamlouvalo. Je dost možné, že ani neinformovali církevní hodnostáře o tom, že mají úplnou kopii. Už dlouho vzdorují nenasytným sběračům starých památek. Jejich klášter je součástí slavného benátského muzea Gallerie dell'Accademia.“

„Kdo další ví o *téhle* desce?“ zeptal se Jack.

„Zbývající králové,“ odpověděl Hádés. „Kdysi v klidnějších dobách bývalo zvykem, že jsme se setkávali na schůzkách v domě jednoho z nás. Tehdy jsme naše ceněné starožitnosti ostatním ukazovali.“

Jack se ohlédl za sebe, jako by pátral po nějakém pronásledovateli. „No, časy se změnilly...“

Náhle se vedle Háda ocitl Geoffrey a tiskl si do ucha sluchátko vysílačky.

„Opakuj to!“ řekl do mikrofonu upevněného na zápěstí.

„Co se děje?“ zeptal se Hádés ustaraně.

„Někdo právě v hale v přízemí obelstil skenery a vstoupil do vašeho privátního výtahu. Pět mužů. Už jedou nahoru...“

Ze vstupní haly bytu se ozval drsný a hlasitý rachot střelby z automatických zbraní, po němž následoval křik.

To křičeli Hádovi sloužící zasažení střelbou. Tři jednotlivé rány je umlčely.

„Do hajzlu...“ Jack se otočil a hledal možnost úniku.

Jenže trezor představoval dokonalou slepou uličku. Nedalo se z něho dostat jinudy, než kudy vešli.

Ocitli se v pasti.



To už Hádés přiskočil ke dveřím do trezoru, klekl na podlahu a odchlípl kus koberce, pod nímž se objevila rukojeť zapuštěná do podlahy.

Když s ní otočil, celý segment podlahy se na pantech odklopil. Otevřel se průchod do tajného prostoru pod podlahou trezoru. Šlo o nápodobu nouzového úkrytu, který nabízel asi tolik místa jako nevelký přístěnek.

„Všichni dolů! Okamžitě!“ zašeptal Hádés.

Jeden po druhém mizeli v prostoru pod podlahou.

Jack upřel pohled na přílbu ve skleněné vitríně na opačném konci trezoru – uvažoval, jestli ji má popadnout a vzít s sebou, než dorazí vetřelci, ale Hádés ho chytil za paži.

„Není čas! Zůstaň naživu do příštího dne a pak se dej do boje.“

Jack seskočil do nouzového krytu. Hádés sestoupil dolů jako poslední, uzavřel za sebou padací dvířka a skrytou šňůrou natáhl zpátky odchlípnutý koberec, aby tajný vchod zakryl.

V úkrytu byly instalovány černobílé monitory, které ukazovaly záběry z různých kamer rozmístěných v Hádově bytě a propojených do uzavřeného okruhu.

Ve vstupní hale poblíž dveří výtahů leželi v tratolištích krve Hádovi sloužící.

Na vedlejším monitoru bylo vidět pět mužů v černých kombinézách a vyzbrojených automatickými zbraněmi, jak běží do soukromé Hádovy kanceláře a odtud přímo k otevřenému trezoru...

... do kterého první dva z nich okamžitě začali střílet a celý vnitřek kropili smršťí kulek.

Ty dopadaly na všechny strany a odrážely se od vitrín z neprůstředného skla, které chránily jednotlivé artefakty.

Jack vykulil oči. Hádés se ukázal jako velmi prozíravý, že je okamžitě vtáhl do nouzového úkrytu. Všichni, kteří tam byli s ním, zadrželi dech.

Střelba ustala a velitel přepadového komanda vešel do trezorové místnosti.

„Tady nikdo není,“ konstatoval.

Jack se ani nemusel dívat na monitor, aby poznal, kdo to promluvil.

Ten hlas znal. Hlas muže, který Jacka nenáviděl víc než kohokoli jiného na celém světě.

Byl to Orlando Compton-Jones, král Země.